

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně JUDr. Šárkou Henzlovou, v právní věci

žalobce: J. S. , narozený
bytem ve
zastoupený Mgr. Hubertem Müllerem, advokátem,
se sídlem ve Znojmě, Mičurínova 9, 669 02 Znojmo

proti

žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR**, IČ 00025429
se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2

o zaplacení Kč 17 303 157 s příslušenstvím

takto:

- I. Řízení se o částku 22 575 Kč zastavuje.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci 611 358 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žaloba o zaplacení 16 708 824 Kč se zamítá.
- IV. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 14 869 Kč k rukám jeho právního zástupce do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- V. Žalovaná je povinna nahradit státu náklady řízení ve výši 1 421 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet zdejšího soudu.

Odůvodnění:

1. Žalobce se svou žalobou domáhal zaplacení celkem částky 17 683 357 Kč. Svou žalobu odůvodnil tím, že proti němu bylo vedeno nezákonné trestní stíhání a dokonce byl i nezákonně odsouzen. V důsledku tohoto nezákonného odsouzení mu vznikla jednak nemajetková újma ve výši 1 500 000 Kč za každý rok řízení, přičemž za rok 2004 a 2017 částka 250 000 Kč a 500 000 Kč, celkem tedy nemajetková újma činí 17 250 000 Kč za nezákonné trestní odsouzení. Žalobce byl v souvislosti s trestním řízením ve vazbě a to celkem po dobu 136 dnů. Za tento pobyt žádá nemajetkovou újmu ve výši 1 500 Kč za den, to je celkem 204 000 Kč. Nemajetková újma vznikla žalobci v důsledku nezákonného odsouzení, počáteční medializace, která nebyla vůči žalobci šetrná, žalobce přišel o přátele, narušily se vztahy v rodině, rozešel se s přítelkyní. Zaměstnavatelé neměli důvěru v žalobce, nemohl najít práci, nakonec žalobce našel práci v zahraničí, ██████████. Nemůže navázat partnerský vztah. Žalobce bere nezákonné odsouzení jako velkou křivdu i když byl trestní stíhán a odsouzen pro jiný trestný čin, bylo to po právu, toho si byl vědom, proto nebere toto odsouzení tak úkorně, jako právě trestní stíhání a odsouzení v této věci, neboť to bylo nezákonné, což on věděl. V rámci trestního stíhání a po vynesení pravomocného rozsudku musel také nahradit škodu ██████████. Žalobce byl ve vazbě po dobu 136 dnů od ██████████ do ██████████ a za tuto nezákonnou vazbu žádá částku 1 500 Kč za den, to je 204 000 Kč za celou dobu výkonu vazby. Žádá ušlý zisk, také za trvání vazby a to ve výši 5 000 Kč za 4 a 1/2 měsíce, to je 22 000 Kč. Jako náhradu škody, která mu vznikla v souvislosti s trestním stíháním, nárokuje náklady obhajoby v celkové výši 117 600 Kč a další náklady, které v rámci trestního stíhání musel zaplatit, a to za dovolání 10 000 Kč, náklady trestního řízení 4 000 Kč, 4 575 Kč odměnu ustanovených advokátů, 4 000 Kč náklady za podaný návrh na obnovu řízení, 6 612 Kč za pobyt ve vězení od ██████████ do ██████████, které hradil poštovními poukázkami, za které účtuje 7x 20 Kč a 16x 22 Kč, to je celkem 492 000 Kč. Za splátky pro ██████████ účtuje celkem 20 970 Kč, to je 840 Kč za poukázky a za jednotlivé splátky 10x 500 Kč, tedy 5 000 Kč a 28x 500 Kč + 1 130 Kč, tedy 15 130 Kč.
2. Žalovaná v rámci předběžného projednání nároku odškodnila žalobce celkem částkou 340 600 Kč, zaplatila za nezákonné odsouzení částku 150 000 Kč + omluvu, za nezákonnou vazbu 136 000 Kč a za náklady obhajoby 54 600 Kč. Tato částka byla žalobcem vzata zpět a o tuto částku bylo řízení již pravomocně zastaveno. Žalobce vzal žalobu zpět ještě o další částku, a to 22 575 Kč, a to z důvodu, že některé částky, které mu byly v rámci trestního řízení vráceny, a to náklady za podané dovolání, náklady trestního řízení, náklady na odměnu ustanovených advokátů a za návrh na obnovu řízení.
3. Ze spisu *Okresního soudu ve Znojmě* ██████████ tyto skutečnosti: Proti žalobci bylo zahájeno trestní stíhání usnesením ze dne 6. 10. 2004, pro trestný čin loupeže (§ 234 odst. 1 trestního zákona) ve formě spolupachatelství (spoluobviněný T ██████████ Č ██████████). Proti usnesení podal žalobce stížnost (listina ze dne 6.10.2004). Státní zástupce stížnosti nevyhověl, zamítl jí usnesením ze dne 12.10.2004. Žalobce byl dne ██████████ zadržen (viz protokol o zadržení osoby podezřelé). Dne ██████████ Státní zástupce Okresního státního zastupitelství ve Znojmě podal návrh na vzetí žalobce do vazby. Spoluobviněný T ██████████ Č ██████████ uvedl do protokolu, sepsaného u Okresního soudu ve Znojmě dne 7.10.2004, že on spolu s J ██████████ S ██████████ se dopustil trestné činnosti. Žalobce do protokolu uvedl, že se trestné činnosti nedopustil. Žalobce byl vzat téhož dne do vazby. Písemný slib nebyl přijat.
4. Na žádost Policie ČR soud ustanovil žalobci obhájkyň JUDr. Janu Piglovou usnesením ze dne 6.10.2004. Dne 9.11.2004 požádala Policie ČR o zrušení ustanoveného obhájce,

z důvodu, že si žalobce zvolil svého obhájce *JUDr. Miloslava Černocho* (plná moc ze dne 6.10.2004). Obhájce žalobce *JUDr. Černoch* se účastnil těchto úkonů: výslehu spoluobviněného TČ dne 6.10.2004 od 11:10 do 12:25, výslehu dne 12.11.2004 od 8,37 do 8,51, výslehu žalobce dne 6.10.2004 od 13,15 do 13,35 , výslehu svědky M [REDACTED] N [REDACTED] od 14,25 do 15,40, téhož dne výslehu I [REDACTED] K [REDACTED] od 16,10 do 17,45, prostudování spisu dne 12.11.2004, žádost o přezkoumání postupu policejního orgánu ze dne 17.11.2004, návrh na provedení dalšího důkazu ze dne 21.11.2004, stížnost proti usnesení o zamítnutí žádosti o propuštění z vazby ,žádost o přezkoumání postupu policejního orgánu ze dne 30.11.2004, návrh na vrácení věci státnímu zástupci k došetření ze dne 6.12.2004, účast při hlavním líčení dne 6.1.2005, podání stížnosti ze dne 7.1.2005, návrh na provedení důkazů ze dne 16.1.2005, žádost o propuštění z vazby ze dne 7.2.2005, účast na hlavním líčení dne 17.2.2005 a dne 24.3.2005, odvolání proti rozsudku ze dne 31.5.2005, účast na veřejném zasedání konaném u Krajského soudu v Brně dne 1.9.2005, stížnost proti rozhodnutí o povinnosti k náhradě nákladů řízení, dovolání ze dne 4.12.2005, podal ústavní stížnost dne 6.6.2006, návrh na povolení obnovy řízení, stížnost proti usnesení ze dne 28.6.2007. Dne 19.11.2013 převzal obhajobu žalobce *Mgr. Hubert Müller*, dne 16.02.2015 nahlíží do spisu 19.2.2015, 31.3.2015, 26.5.2015, 14.7.2015 se účastnil veřejného zasedání u OS ve Znojmě, návrh na provedení důkazů ze dne 24.11.2015, účast na hlavním líčení dne 17.12.2015, 16.2.2016, 11.11.2016, účast na veřejném zasedání u odvolacího soudu dne 3.5.2017.

5. Žalobce do protokolu o výslehu dne 6.10.2004 uvedl, že v době, kdy mělo dojít k přeapadení byl zřejmě ve škole. Dle opisu výpisu z rejstříku trestů má soud prokázáno, že žalobce byl v minulosti trestně stíhán pro trestný čin podle § 10 odst. 1, § 234 odst. 1, § 9 odst. 2 a § 247 odst. 1b,2 t.z. a byl mu uložen podmíněně trest odnětí svobody s dohledem [REDACTED] měsíců se zkušební dobou [REDACTED] oků. Dne 19.11.2004 byla Státním zástupcem Okresního státního zastupitelství ve Znojmě podána soudu obžaloba proti obviněnému T [REDACTED] Č [REDACTED] a proti žalobci, s tím, že se měli dopustit trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1 t. zákona. Dne [REDACTED] se konalo hlavní líčení. Na základě příkazu ze dne [REDACTED] byl žalobce propuštěn z vazby. Dne 17.2.2005 a 24.3.2005 se konalo hlavní líčení. Dne 24.3.2005 vynesl Okresní soud ve Znojmě odsuzující rozsudek. Uložil žalobci za trestný čin loupeže 3 roky s podmíněným odkladem 5 let. Proti rozsudku podal žalobce odvolání dne 2.6.2005. Věc byla předložena odvolacímu soudu dne 22.7.2005. Dne 1.9.2005 se konalo veřejné zasedání, na kterém soud zamítl odvolání žalobce. Rozsudek soudu I. a II. stupně nabyt právní moci dne 1.9.2005. Usnesením ze dne 14.10.2005 soud uložil žalobci, aby nahradil státu náklady spojené s výkonem vazby. Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání dne 5.12.2005. Věc byla Nejvyššímu soudu předložena 30.1.2006. Dovolací soud dne 8.2.2006 při neveřejném zasedání dovolání odmítl. Soud vyzval žalobce, aby zaplatil za zcela bezdůvodné dovolání Kč 10 000, usnesením ze dne 1.4.2006. Dále soud uložil žalobci nahradit státu náklady řízení ustanovené obhájkyňi *JUDr. Janě Piglové* ve výši 4 575 Kč (viz usnesení ze dne 17.5.2006). Ústavní soud dne 18.10.2006 ústavní stížnost žalobce odmítl. Dne 28.6.2007 soud návrh žalobce na povolení obnovy řízení zamítl (PM 19.9.2007). Odvolací soud stížnost žalobce zamítl. Dne 9.7.2009 podalo ministerstvo spravedlnosti podnět k podání stížnosti pro porušení zákona. Žalobce podal dne 17.2.2010 návrh na obnovu řízení, neboť k předmětnému činu se doznal skutečný pachatel. Soud ustanovil žalobci dne 14.2.2012 obhájce pro řízení o obnově. Dne 29.3.2012 se konalo veřejné zasedání a na veřejném zasedání dne 24.5.2012 soud návrh na obnovu řízení zamítl. Proti usnesení podal žalobce stížnost, kterou usnesením ze dne 28.12.2012 odvolací soud zamítl. Žalobce podal dne 2.9.2013 stížnost pro porušení zákona. Nejvyšší soud rozhodl dne 19.11.2013 na základě stížnosti pro porušení zákona podané ministryňi spravedlnosti a

zrušil usnesení ze dne 24.5.2012, kterou soud zamítl návrh na povolení obnovy trestního řízení a věc mu přikázal znovu projednat a ve věci rozhodnout. Usnesením ze dne 19.3.2014 soud přiznal žalobci bezplatnou obhajobu. Dne 20.5.2014 podal státní zástupce OSZ ve Znojmě návrh na obnovu řízení. Dne 19.2.2015, 31.3.2015, 26.5.2015, 14.7.2015 se konalo veřejné zasedání u OS v Znojmě. Dne 14.7.2015 soud povolil obnovu řízení, právní moc nastala 13.10.2015. Dne 17.12.2015 se konalo hlavní líčení, které bylo odročeno na 16.2.2016, to dále na 24.5.2016 a 11.11.2016 soud vynesl **zprošťující** rozsudek, který nabyl právní moci dne **3.5.2017**. Proti rozsudku podala státní zástupkyně odvolání, o kterém dne 3.5.2017 rozhodl Krajský soud v Brně a zamítl ho. Žalobce podáním ze dne 4.6.2018 požádal OS ve Znojmě o vrácení nákladů řízení ve výši 22 575 (tj. 4 000 Kč za náklady trestního řízení, Kč 4 575 náklady nutné obhajoby, Kč 10 000 soudní poplatek za dovolání a Kč 4 000 za návrh na obnovu řízení). Platebním poukazem ze dne 4.7.2018 soud žalobci Kč 22 575 vrátil. O tuto částku vzal žalobce žalobu zpět a soud postupem dle ustanovení § 96 řízení v této části zastavil.

6. *Výslechem svědka J. K.* soud zjistil, že zná žalobce od základní školy, asi ■ let, je s ním v blízkém kontaktu, střetávali se každý den ve škole i mimo školu a při různých sportovních aktivitách, jezdili na výlety, na zábavy. Byli se žalobcem na ■ chodili spolu do třídy, a to 3 roky, kamarádili se i mimo školu. Byli spolu každý druhý den. Chodili ven, sportovali, chodili do fitness, do kina, na ryby. Hlavně o víkendů se stýkali a prováděli různé aktivity, chodili do posilovny, hráli fotbal, jezdili na kole a podobně. Se žalobcem řešil problém trestního stíhání až poté, kdy byl propuštěn z vazby. Pokud svědek ví, tak trestní stíhání a právě ten výkon vazby měl na něj velký vliv a citelně ho zasáhlo. V tu dobu měl žalobce dlouhodobý vztah s přítelkyní, chodil s ní 7 let, byla mu oporou, trval nějakou dobu i když probíhalo trestní stíhání a právě v důsledku trestního stíhání skončil. Žalobce poté, kdy se vrátil z vazby a poté, kdy proběhlo v médiích jeho trestní stíhání, se stranil lidem, nevyhledával žádné lidi, svědek byl účasten také různým posměškům a slovním urážkám, které ostatní měli k žalobci, a to třeba i cizí lidé, když seděli u stolu v restauraci, neboť ■ je malé město, a lidé se tam znají. Celá věc se všeobecně rozšířila. Se žalobcem svědek chodil na ■ které chtěl žalobce ■, ale tohle studium pak musel přerušit a věnovat se naplno práci, ■. Poté, kdy žalobce ukončil ■ ale začaly probíhat soudy, které byly finančně náročné, tak se musel věnovat práci a ne škole. Jeho, svědka, se ptali cizí lidé na žalobce, a i jeho rodina, kamarádi i ti co neznali žalobce, tak se vyptávali. Lidé spíš věřili ve vinu žalobce, žalobce se mu svěřoval se svými pocity, a to hlavně ve vztahu se svou přítelkyní, poté už nenavázal další vztah. Svědek ale žalobci věřil, že je nevinný. Se žalobcem probírali trestní řízení každý druhý večer, když spolu byli, to bylo vždycky téma, které se řešilo několik hodin. Svědek ví také o dalších trestních řízeních, jednalo se o nějaké drobné krádeže, nebo něco takového, ani neví, jak to dopadlo, ale o to se příliš nezajímal, protože hlavní věcí byla tato. Od žalobce také ví, že v rodině docházelo k hádkám právě v souvislosti s tím trestním stíháním, mělo to vliv na všechny v rodině, všichni v rodině to těžce nesli. Žalobce bydlel v tu dobu s rodiči, žalobce se stranil lidem, i když spolu někdy šli, zůstal třeba v autě, nevystoupil z něj, nechtěl si ani nic koupit v obchodě, aby se nesetkal s lidmi..
7. *Výslechem L. Š.* má soud prokázáno, že se zná se žalobcem od roku ■ kdy se seznámili, když svědek jezdil o prázdninách do ■. Byli taková parta, která měla 5 – 6 členů, patřil k nim žalobce, H. ■, D. ■, M. ■ a on, setkávali se nejméně jednou týdně. O trestním řízení se dozvěděl od žalobce, ale také z tisku a televize. Ví o tom, že byl odveden do vazby, svědek zaznamenal to, že se za těch 15 let,

co probíhalo trestní řízení, žalobce změnil, byl vážnější, nebyl už tak bezprostřední jako dřív, byla na něm vidět zkušenost z trestního stíhání a z té vazby. Žalobce neustále žil tím trestním stíháním a i doposud, i když trestní stíhání již skončilo, to jeho myšlení a charakter je stále stejný jako v době trestního stíhání. Žalobce neustále hovořil o tom trestním řízení, nejintenzivněji prožíval to trestní řízení po propuštění z vazby, ví o tom, že žalobce neustále říkal, že je nevinný. Ví o tom, že se žalobce odvolal proti odsuzujícímu rozsudku, k jaké instanci se odvolal, to všechno spolu diskutovali. Pokud ví, tak všechna jeho odvolání byla zamítnuta a pohnulo se to až v té další fázi, kdy se skutečný pachatel doznal. Ví také o tom, že proti žalobci byla vedena i jiná trestní stíhání a jedno bylo s tou plynovou pistolí, pak tam byla nějaká krádež, vykradení, ale neví to zcela přesně. Myslí si ale, že o tom prvním trestním stíhání nikdo nevěděl, on sám se to dozvěděl až později, po několika letech. Ta předešlá trestní stíhání nebyla nijak v povědomí, to bylo až toto medializované trestní řízení. Zaznamenal i reakce okolí, když šli třeba na pivo, lidé na něj pokřikovali, co tady děláš, jak to, že nesedíš, a podobně. Ví také o tom, že v domě, kde bydlel žalobce, se psaly nějaké vzkazy v souvislosti s tím trestním stíháním, a také to, že v souvislosti s trestním stíháním měl žalobce platit škodu [redacted] Žalobce proto pracoval 7 dnů v týdnu, bylo to v létě v roce 2005 nebo 2007, měl několik zaměstnání, vlastně pracoval, i když měl volno, neboť chtěl zaplatit tu škodu, pak začal dělat v [redacted] nějaké brigády, chodil s letáky, [redacted] nemohl jít dál studovat. Prožíval také úporně to, že poté, kdy došlo k té obnově, tak měl žalobce takový pocit, že chtějí a snaží se to na něj znovu hodit.

8. Matka žalobce, J. [redacted] S. [redacted] vypověděla při výslechu ohledně začátku trestního stíhání a také byla vyslýchána v souvislosti s vazbou žalobce, věc byla medializována, všechno se dozvěděl [redacted] ísk, v té době měla nemocné rodiče a nechtěla, aby se to dozvěděli, ale žalobce byl všude vyfocen, bylo tam i jeho jméno, příjmení, i když nebyl odsouzen, ale jenom obviněn, tak bylo tam celé jeho jméno. Lidé se od nich odvrátili, sousedé se s nimi nezdravili, přišli o spoustu známých, manžel skončil v práci, dostal výpověď a v té době u ní propukla nemoc, která trvá dosud. Rodičům ani nemohli říct, že je žalobce ve vazbě, když přišli na Štědrý den k nim, museli říct, že musel odcestovat do [redacted] za prací. Dostávali anonymy, do schránky, například před Vánocemi, třeba tohoto znění: „Jak je mladýmu v base“, z vazby ho pustili až teprve v únoru. Nechtěl chodit ven, neboť se trápil tím, že byl krivě obviněn a odsouzen, že vlastně nic neudělal, neprovedl, odešel i ze školy, chtěl dělat střední školu, dodělat si učňák, a že půjde studovat na vysokou, v tu dobu měl přítelkyni, ale vztahy byly vypjaté a i ten vztah pak skončil, přítelkyně šla studovat vysokou školu, žalobce měl starosti se soudy. Podávali všechny možné stížnosti, až do Strasburku, i tam byly zamítnuty. Všechno se snažili zvrátit rozhodnutí, psali odvolání, dovolání, žádost o obnovu řízení, až na popud ministryně spravedlnosti, která iniciovala obnovu řízení, nakonec se to dozvěděli i rodiče, respektive prarodiče žalobce, ale byli rádi, že nebyl alespoň odsouzen nepodmíněně, a že byl doma. Je to jejich jediný vnuk. Její vztah s manželem se rozpadl, neboť každodenně probírali celou věc, svědkyně chodila cvičit a hledala jiné aktivity, manžel se uzavřel do sebe, pak měl také problémy s alkoholem. Reakce lidí, byly strašné, lidé je nezdravili, na pozdrav neodpověděli otáčeli se po nich. Nemohli ani jezdit ven na svoji zahradu, neboť tam s nimi sousedé také nemluvili. Žalobce se stranil lidem a poté, kdy nedošlo k obnově řízení, uzavřel se do sebe, už nevěřil nikomu. Nyní žije s otcem, jezdí spolu pracovat do [redacted] Žalobce býval dříve veselý, kamarádský, měl spoustu kamarádů, pak se uzavřel, i když kamarády má, ale lidem už nevěří, když je někde víc lidí, tak raději jde pryč. Pak došlo k tomu, že se přiznal skutečný pachatel, ale zase se nic nedělo, neotevřela se obnova řízení, až na popud ministryně Benešové. Ale stejně, i když se věc vyřešila, žalobce nevěří lidem, je takový uzavřený.

9. Výsledkem svědka J [REDACTED] S [REDACTED] staršího, otce žalobce, soud zjistil, že je žalobce ujistil, že s věcí nemá nic společného a oni mu věřili. Syn nesl to trestní stíhání velmi těžce, po propuštění z vazby se mu trochu ulevilo, ale stále tady byla nejistota, co bude dál a ještě nebyl rozsudek, všemožně se snažili, aby byl zproštěn obžaloby. Poté, kdy byl odsouzen, a ukázali se skuteční pachatelé, opět zkoušel všechno pro to, aby byl obžaloby zproštěn, každý stupeň, ať se jednalo o ústavní stížnost, dovolání, stížnost do Štrasburku, podnět pro porušení zákona, vše trvalo nejméně vždycky půl roku, takže to byla dlouhá období nejistoty. Žalobce trpěl nespavostí, začaly mu různé zdravotní problémy, potíže nervového původu. Trochu se mu ulevilo, až když se objevili skuteční pachatelé, poté byli skuteční pachatele pravomocně odsouzení, avšak žalobce nebyl stále zproštěn obžaloby, nebyla povolena obnova řízení, což na něj působilo strašně deprimujícím způsobem. Uběhly další roky, kdy syn musel čelit těmto všem skutečnostem, neustále psal na Nejvyšší soud, žádal o obnovu řízení, i poté kdy byl žalobce nakonec zproštěn obžaloby, státní zástupkyně se odvolala proti zprošťujícímu rozsudku, tak měli obavy, že zase všechno začne znovu. Jako rodina byli při sobě, ale nejhorší to bylo s okolím, a ta [REDACTED] je shodou okolností sousedka tam, kde mají zahradu, takže se sousedy přestali komunikovat a svědek nakonec přestal na zahradu jezdit úplně. Nezdravili se se sousedy, resp. sousedé je nezdravili, v té době pracoval v jedné strojírenské firmě, avšak zaneprazdňovala ho právě činnost s panem JUDr. Černochem, obhájcem žalobce, se kterým sepisovali všechny důležité dokumenty, trávili tím několik hodin denně, až nakonec svědek začal být nemocen, začal mít zdravotní problémy a přišel o práci, byl nezaměstnaný. Poté, kdy se žalobce vrátil z vazby, udělali si živnostenský list a našli si práci v [REDACTED] a to dělají dodnes. Všechny vztahy vně rodiny se rozvrátili – sousedské, pracovní. Trvalo to celých 10 let, než sousedé opět začali zdravit a to až poté, kdy se ukázalo, že syn nebyl tím pachatelem. Syn skončil [REDACTED] školu, [REDACTED] což se mu nakonec nepodařilo, pak se přidalo také exekuční řízení, měli oblepený majetek, a tak podobně. Žalobce musel vydělávat i na tu školu, kterou nestíhal právě v důsledku toho dojíždění. Dodneška vstávají v půl čtvrté a přijdou domů večer.
10. Účastnickým výsledkem žalobce soud zjistil okolnosti, které nastaly poté, kdy byl zadržen a vzat do vazby, kde strávil 5 měsíců, nevěděl, co bude dál, probouzel se tam ráno, byl nějaký budíček, vždy dostal takový šok, připadal si jako v nějakém snu, protože nevěděl ani pořádně proč tam je. Za celou dobu vazby ho policie nekontaktovala a on se domníval, že po měsíci se vše objasní a zjistí se, že s tím nemá nic společného. Když pak chodil k soudu, byl veden v řetězech, před soudní síní byla skupina novinářů, fotili ho a koukali se na něj jako na vraha. Pak ho odsoudili, dostal podmíněný trest na 5 let zkušební dobu. Co si vzpomíná, také četl nějaký článek, kde ho označili jako největšího lupiče, který přepadává pošťáčky. Žalobce měl velký problém chodit z domu ven i s kamarády, protože 80% obyvatel města vědělo o tom trestním stíhání. S přítelkyní měl dlouhodobý vztah, chodili spolu 7 let, ale ona si chtěla také budovat svůj život a on se vlastně potácel po soudech, psal stížnosti, odvolání, a měl myšlenky ve vztahu jednom k těmto věcem. Otec to odnesl zdravotními problémy, i on měl problémy sehnat si práci, až pak si našel práci v [REDACTED] i když chtěl studovat dál, pokračovat ve studiu, avšak s tou prací to nešlo skloubit dohromady a pak, musel také platit částky asi 100 000 Kč za škodu. Tak si musel vybrat buď školu, nebo práci. Ale nemohl studovat ani dálkově, neboť jezdil za prací [REDACTED] Musel hlavně pracovat, aby nebyla všechna starost na rodičích, aby jim nezabavili majetek. Žalobce to vnímá tak, že i když se pak doznali skuteční pachatelé, což média také sdělili, celou věc nazvali [REDACTED] takže si každý pod tímto názvem představí jeho a pošťáčky ve [REDACTED] Má problém, když jde k doktorovi, když na něj někdo zavolá a podobně. Při jednom soudním jednání se setkal s žáky své školy, kdy je učitel vzal v rámci výuky k soudu. Po celou dobu řízení psali média o všech

podáních žalobce, o tom, že mu zamítli dovolání a žádosti o obnovu. Období od jeho odsouzení do doby, než se přiznali noví pachatelé, trvalo 6 let a dalších 7 let probíhalo řízení o obnově a následnému pokračování trestního řízení až po zproštění obžaloby. Žalobce si ještě vzpomněl, že i takhle na něj pokřikovali lidé v hospodě „Táhni do kriminálu, co tady děláš, tady mlátíš nějaký ženský, přepadáváš“, toto vše si musel poslechnout.

11. Zhodnocením provedených důkazů došel soud k závěru, že žalobce pocíťoval úkorně následky trestního stíhání, které sebou nesly ukončení dlouhodobého vztahu, skončení možnosti dále studovat, žalobce neustále věřil v to, že věc bude co nejdříve skončena v jeho prospěch, což se však nestalo a žalobce byl nakonec pravomocně odsouzen pro trestný čin, který nespáchal, byl odsouzen k povinnosti platit náhradu škody v nemalé částce, což mu také způsobilo značné problémy, neboť v té době ještě studoval a chtěl studovat, musel si však najít práci, ale vzhledem k trestnímu stíhání a k odsouzení, pořádnou práci nemohl sehnat. Nakonec šel pracovat do ciziny. Vztahy v rodině se rozpadly, avšak nikoli ve vztahu k žalobci, ale rodiče neustáli tuto stresovou situaci, oba onemocněli a nyní spolu nežijí, i když nejsou rozvedeni. Žalobce musel čelit a fakticky neustále čelí, slovním útokům, pohledům sousedů a spoluobčanů.
12. Podle ustanovení § 1 zákona č. 82/1998 Sb. (dále jen zákon), stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.
13. Podle ustanovení § 5 písm. a, b, zákona, stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jenž bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního, nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.
14. Podle ustanovení § 26 zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem (oz). Podle § 422 odst. 1 obč. zák. účinného v době vzniku škody se hradí skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk).
15. Podle ustanovení § 31 odstavec 1, zákona platí, že bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.
16. Podle § 31a odstavec 2 zákona, se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možné nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující.
17. Nejvyšší soud ve své judikatuře (například rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011) dovodil, že kritéria, která pravidelně mohl indikovat rozsah způsobené nemajetkové újmy, jsou v případech zahájení trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem následující: a) povaha trestní věci, pod tímto kritériem se má namysli závažnost trestného činu kladeného osobě poškozené za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou osoba poškozená konkrétní trestní řízení proti ní vedené negativně vnímá, to souvisí i s hrozbou trestního postihu (druhem a výší trestu a případného společenského odsouzení, jež se zrcadlí v charakteru veřejného zájmu chráněného trestními předpisy v konkrétním případě, tedy v těch veřejných hodnotách, které jsou chráněny konkrétní skutkovou podstatou obsaženou ve zvláštní části trestního zákoníku), b) délka trestního řízení, toto kritérium zohledňuje zejména to, po jak dlouhou dobu zásah do osobnostních složek jednotlivce v důsledku proti němu vedenému trestnímu řízení trval. c) následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby, toto kritérium umožňuje zohlednění individuálních následků trestního stíhání v osobnostní sféře poškozené osoby, jež mohou

být umocněny či zmírněny v důsledku objektivních skutečností daného případu a formulovaných pod body a) a b). Vedle toho je třeba podle § 31a odst. 2 zákona, při stanovení formy a výše zadostiučinění přihlídnout k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva na místě pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat. Bude-li zjištěno, že se poškozený dopustil jednání, pro které byl následně trestně stíhán, nepovede to sice k závěru o tom, že si trestní stíhání zavinil, a tím pádem k absenci odpovědnosti státu, za poškozenému, trestním stíháním vzniklou újmu, ale půjde o důležitou okolnost pro stanovení formy a případně výše odškodnění.

18. V souzeném případě je soud toho názoru, že **nezákonným rozhodnutím**, kterým je dle konstantní judikatury usnesení o zahájení trestního stíhání v případě, že nedošlo k pravomocnému odsouzení obviněného a v rámci probíhajícího trestního stíhání pravomocného odsuzujícího rozsudku, vznikla žalobci nemajetková újma. Každé trestní obvinění zasahuje do běžného života člověka citelným dojmem, zejména tehdy, jedná-li se o obvinění liché. V souzené věci se jednalo o obvinění ze závažného trestného činu (loupeže), který nejen na obviněného, ale i na jeho okolí, musí působit silným dojmem a společensky je hodnocen výrazně negativně. Provedeným dokazováním soud zjistil, že žalobce pocíťoval újmu z trestního obvinění velmi úkorně a jeho následné odsouzení mělo ten dopad, že ztratil zcela důvěru v osoby činné v trestním řízení a tato zkušenost se odrazila v jeho psychice. Vzhledem k tomu, po jak dlouhou dobu probíhalo trestní řízení (nikoli od vznesení obvinění do pravomocného odsouzení) od doby odsouzení, povolení obnovy a zproštění obžaloby, se musel žalobce podrobit trestu za skutek, kterého se nedopustil a nahradit škodu, kterou nezpůsobil, je soud toho názoru, že vznikla žalobci v souvislosti s trestním stíháním a následným odsouzením značná nemajetková újma, kterou lze odškodnit pouze penězi a omluvou (kterou žalovaná již žalobci poskytla). Celá trestní věc byla silně medializována, tato medializace měla značný vliv na povědomí veřejnosti v místě, kde žalobce bydlí, a veřejnost dala pocíťit žalobci to, co si o něm myslí v důsledku toho, co bylo předmětem obvinění a následného odsouzení žalobce. Při rozhodování o výši zadostiučinění zohlednil soud jednak povahu trestní věci: jednalo se o závažný trestný čin loupeže, za který lze uložit trest až na 18 let. Délka trestního řízení zcela nepřiměřeně dlouhá od zahájení trestního stíhání, přes odsuzující rozsudek, výkon trestu až po zprošťující rozsudek (vznesení obvinění dne 6.10.2004 – zprošťující rozsudek právní moc 3.5.2017) tj. 12 let a 7 měsíců. Dále soud přihlédl k následkům způsobeným trestním řízením v osobnostní sféře žalobce, které soud hodnotí jako fatální, neboť k nezákonnému odsouzení žalobce došlo v době, kdy mu bylo ■■■ let, připravoval se na budoucí povolání, trestním rozsudkem se jeho kariéra zastavila a žalobce na místo studia musel začít pracovat a splácet cizí dluh. Rozpadl se mu dlouholetý partnerský vztah, dlouhodobější vztah již žalobce poté nenavázal. Po celou dobu trestního řízení a dokonce i po jeho skončení, musí žalobce neustále čelit následkům nezákonného trestního stíhání a to morálnímu odsouzení spoluobčanů za skutek, který žalobce nespáchal, nemožnosti dalšího studia a karierního růstu, nevybudování si rodinného života s manželkou a dětmi. Soud přiznal žalobci nemajetkovou újmu za nezákonně vedené trestní stíhání a nezákonné odsouzení ve výši 750 000 Kč vzhledem k tomu, že žalovaná již 150 000 Kč žalobci vyplatila, tedy částku 600 000 Kč. Soud porovnal případ žalobce s případem, řešeným Městským soudem v Praze pod sp. zn. 29 Co 464/2017 v rozsudku ze dne 22. února 2018, kdy bylo přiznáno zadostiučinění ve výši 1 000 000 za dopad stíhání pro trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku, trestní, v případě žalobce šlo o podstatně závažnější trestný čin. Stíhání trvalo 6 let a již tato doba byla hodnocena jako nepřiměřená, trestní stíhání žalobce trvalo více než dvojnásobně. Poškození byli pravomocně odsouzeni a poté zproštěni obžaloby. Zde je shoda se

žalobcem. U obou poškozených došlo k „mimořádně citelnému zásahu do profesní činnosti trestní stíhání způsobilo definitivní konec úspěšné profesní kariéry, která se nacházela na samém vrcholu a jejíž pokračování mohlo být pro společnost přínosné“ (cit.z rozsudku). U žalobce šlo naopak o začátek profesní kariéry, kterou v důsledku trestního stíhání nemohl dokončit. Poškození měli naopak vybudované rodinné zázemí, které žalobce v důsledku trestního stíhání nemá. U poškozených byla dotčena vojenská i osobní čest a dobrá pověst. Vzhledem k tomu, že žalobce byl a to v době, kdy probíhalo předmětné trestní stíhání, pravomocně odsouzen za jiné trestné činy, za pomoc k trestnému činu loupeže podle § 10 odst. 1 písm. c) k § 234 odst. 1 trestního zákona a jako spolupachatel pro trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b) a odstavec 2 trestního zákona, kterého se měl dopustit v nezjištěné době dne 30. 7. 2003 a 15. 1. 2004, tedy v době těsně před zahájením předmětného posuzovaného řízení a za tyto trestné činy dostal žalobce úhrnný trest odnětí svobody v trvání 30 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 3 roků s dohledem a Okresní soud ve Znojmě, který žalobce dne 5. 10. 2004 takto odsoudil ve věci č. j. [REDAKCE] ve svém odůvodnění uvedl, že jde v případě žalobce o vysoce společensky nebezpečné jednání, nelze na žalobce hledět, jako na bezúhonného. Žalobce na rozdíl od posuzovaných poškozených vykonal vazbu (byl omezen na svobodě) po dobu 5 měsíců. Soud ze všech výše uvedených důvodů nepřiznal žalobci celou částku zadostiučinění, která byla přiznána v posuzovaném řízení a odečetl pro absenci bezúhonnosti žalobce Kč 250 000, i když má soud na paměti, že za výše uvedená trestní provinění byl žalobce potrestán a nebylo by spravedlivé neustále mu trestní minulost připomínat, při rozhodování o poskytnutí přiměřeného zadostiučinění musel soud zohlednit.

19. Výkon vazby za podmínek § 9 odst. 1 zákona je odpovědnostním titule, byť rozhodnutí o vazbě nebylo pro nezákonnost zrušeno či změněno. V daném případě nebylo mezi stranami sporu, že žalobce vykonal vazbu v rozsahu 136 dnů. Odpovědnostní titul ve smyslu § 9 odst. 1 zákona je dán, neboť žalovaná ani netvrdila, že si žalobce vazbu zavinil sám svým jednáním. Kumulativně však musí být splněny další předpoklady pro odpovědnost státu, a to: že poškozenému vznikla škoda (nemajetková újma) a že je dán vztah příčiny a následku mezi vazbou a vzniklou škodou (nemajetkovou újmou). Žalobce požadoval odškodnění za pobyt ve **vazbě**. Soud se ztotožnil s výši zadostiučinění, kterou poskytla žalovaná 1 000 Kč za 1 den pobytu ve vazbě, tedy celkem za 136 dnů 136 000 Kč. Žalobce byl ve vazbě v období Vánoc, jeho pobyt ve vazbě byl tímto také umocněn, šlo o jeho první omezení na svobodě, toto vše, včetně délky trvání vazby, měl soud při rozhodování o výši zadostiučinění na paměti a toto vše zohlednil při stanovení výše zadostiučinění za pobyt ve vazbě.
20. Proto, aby byla dána odpovědnost státu za škodu, je třeba, aby současně existovaly tyto podmínky: nezákonné rozhodnutí (nesprávný úřední postup), škoda a příčinná souvislost mezi vznikem škody a nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem. Chybí-li byť jen jedna z uvedených podmínek, odpovědnost dána není.
21. Dalším nárokem žalobce, který soud přiznal, je škoda v podobě **nákladů řízení**, které v souvislosti s obhajobou a trestním stíháním žalobce musel vynaložit, a to za následující úkony po 1 500 Kč a 300 Kč za 1 úkon podle advokátního tarifu, čili vyhlášky č. 177/1996 Sb., svému obhájci Mgr. Hubertu Müllerovi. Za převzetí právního zastoupení dne 21. 5. 2013, za sepis ústavní stížnosti z téhož dne 21. 5. 2013, za poradu s klientem ze dne 10. 10. 2013, za vyjádření ke stížnosti pro porušení zákona ze dne 15. 10. 2013, za poradu s klientem ze dne 15. 11. 2013, za jednání u Nejvyššího soudu 19. 11. 2013, za poradu s klientem ze dne 9. 3. 2014 a 10. 12. 2014, dále 15. 2. 2014 za nahlédnutí do spisu dne 17. 2. 2015, za účast při jednání o obnově řízení u Okresního soudu ve Znojmě 19. 2. 2015 a 31. 3. 2015, za poradu s klientem 20. 5. 2015, za účast při jednání 26. 5. 2015 a za

poradu s klientem 13. 7. 2015, za účast při jednání o obnově řízení 14. 7. 2015, za sdělení a důkazní návrhy vůči soudu ze dne 24. 11. 2015, za poradou s klientem 10. 12. 2015, za účast u hlavního líčení dne 17. 12. 2015, za poradou s klientem dne 18. 12. 2015 za vyjádření se k zamítnutí důkazního návrhu, ze dne 20. 1. 2016 za účast při hlavním líčení, 16. 2. 2016 za poradou s klientem, 25. 5. 2016 za sdělení k výzvě soudu, ze dne 22. 8. 2016 za účast při jednání 11. 11. 2016 za poradou s klientem dne 2. 4. 2016 a za účast při jednání u Krajského soudu v Brně 3. 5. 2017, tedy celkem za 27 úkonů po 1 500 Kč a 300 Kč režijní paušál, + 21% DPH 10 206 Kč, náklady řízení 58 806 Kč, soud žalobci přiznal a od této částky odečetl 54 600 Kč, které žalovaná v rámci předběžného projednání vyplatila a také o tuto částku byla vzata žaloba zpět, a zbývající částku **4 206 Kč** žalobci v rámci tohoto řízení a rozsudku přiznala. Soud nepřiznal náhradu obhajoby za tyto úkony: stížnost proti postupu státního zastupitelství dne 8. 4. 2014, neboť je toho názoru, že nemá oporu v advokátním tarifu, sdělení stanoviska k procesnímu postupu ze dne 12. 12. 2014 nepřiznal soud ze stejného důvodu. Soud naopak přiznal žalovanou sporované úkony, a to všechny porady s klientem, které žalovaná neuznala, 9. 4. 2014, 10. 12. 2014, 25. 5. 2016, neboť je toho názoru, že v případě trestního stíhání žalobce, byla třeba porada nejen před každým úkonem obhájce či soudu, když obhájce žalobce se snažil zvrátit pravomocný rozsudek, což vyžadovalo nemají úsilí, museli se žalobcem promýšlet strategii postupu, směrem ke zvrácení již pravomocného rozsudku. Nesdílí proto názor žalované, že nepředcházel ani nenásledoval po poradě nějaký úkon. Úkon ani nemohl následovat, když soudy byly nečinné a obnovu řízení nepovolily. Soud přiznal úkon sdělení k výzvě soudu 22. 8. 2016, neboť obhájce žalobce tak činil na výzvu soudu. Za úkon ze dne 20.1.2016 vyjádření k zamítnutí důkazního návrhu soud přiznal odměnu, neboť je toho názoru, že šlo o účelně vynaložený náklad.

22. Soud přiznal žalobci částku **6 612 Kč** za **pobyt ve vazební věznici** (§ 151 t.ř.), kterou vykonal [redacted] až [redacted] spolu s částkou, kterou za **poštovné** poště zaplatil, 7x 20 Kč a dále 16x 22 Kč, tedy 492 Kč poštovné + náklady na zaslání splátek [redacted] 9x 20 Kč a 30x 22 Kč, tedy celkem **840 Kč**. Tyto platby byly žalobcem vynaloženy v příčinné souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí.
23. Dle ustálené judikatury se ušlým ziskem ve smyslu § 442 odst. 1 obč.zák. míní ušlý majetkový prospěch, který spočívá v nenastalém zvětšení (rozmnožení) majetku poškozeného, které bylo možno, kdyby nebylo škodné události, důvodně očekávat s ohledem na pravidelný běh věcí. Ušlý zisk se neprojevuje zmenšením majetku poškozeného, nýbrž ztrátou očekávaného přínosu. Pro výši ušlého zisku je rozhodující, jakému prospěchu, k němuž mělo reálně dojít, zabránilo jednání škůdce, tedy konkrétně o jaký reálně dosažitelný (nikoli hypotetický) prospěch poškozený přišel. Domáhá-li se poškozený v řízení o náhradu škody ušlého zisku, spočívá tedy na něm důkazní břemeno k prokázání tvrzení, že při pravidelném běhu okolností by získal určitý prospěch (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30.6.2004, sp. zn. 25 Cdo 119/2003). Soud nepřiznal žalobci náhradu škody za **ušlý zisk** ve výši 22 000 Kč, neboť bylo prokázáno, že žalobce před vzetím do vazby nepracoval, ani neměl úmysl pracovat v tomto období, neboť hodlal, tak jak se převážně všichni svědci i on sám vyjádřil, pokračovat ve studiu. Tedy ušlý zisk žalobci soud nemohl z tohoto důvodu přiznat. Soud nepřiznal náhradu škody, kterou žalobce požadoval ve výši 20 130 Kč, jako splátky [redacted], respektive škodu, kterou byl povinen zaplatit na základě pravomocného rozsudku, neboť částku kterou pošta přijala, by měla jako bezdůvodné obohacení poté, kdy byl zrušen pravomocný rozsudek, odsuzující žalobce k povinnosti nahradit škodu [redacted] vrátit, neboť žalobce není osobou, která je povinna nahradit [redacted] škodu. Vzhledem k tomu, že škoda, kterou by žalovaná byla povinna zaplatit, musí být v přímé příčinné souvislosti s nesprávným úředním postupem, respektive nezákonným rozhodnutím, což v daném

případě není, neboť nezákonné rozhodnutí bylo zrušeno, tedy odpadla i povinnost žalobce, zaplatit dlužnou částku.

24. Ze všech výše uvedených důvodů soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.
25. Ohledně náhrady nákladů řízení soud rozhodoval dle ustanovení § 142 odst. 2 a 3 o. s. ř., a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení, a to poměrnou částkou, když žalobce byl úspěšný v 57% a neúspěšný ve 43%, tedy odečtení úspěchu od neúspěchu vychází 14%, to je částka z nákladů řízení, kterou soud žalobci přiznal za zastoupení v této věci. Žalobce zaplatil soudní poplatek ve výši 4 000 Kč, odměnu za zastupování, právnímu zástupci dle § 7 a § 9 odst. 4 vyhl.č. 177/1996 Sb. advokátní tarif Kč 9 620/úkon při počtu 8,5 úkonu (převzetí příprava, sepsal žaloby, podání ze dne 6.4.2019, účast při jednání dne 11.12.2018, 22.1.2019, 28.2.2019, 19.3.2019, 16.5.2019 a vyhlášení rozsudku dne 24.5.2019 ½ úkon, + 300 Kč paušál dle ustanovení § 13 advokátního tarifu, 21% DPH Kč 17 738,70. Celkem náklady řízení Kč 106 208,70 z toho 14% = 14 869 Kč.
26. Současně soud rozhodl o náhradě nákladů, které hradil stát – svědecké podle ustanovení § 148 o.s.ř.,uložil žalované, aby náklady za svědecké (v této části byl žalobce úspěšný) hradila zcela žalovaná. Svědecké pro svědka Š [redacted] činí Kč 1 421.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím zdejšího soudu.

Nebude-li žalovaná dobrovolně plnit, co jí ukládá vykonatelné rozhodnutí, lze nařídit jeho soudní výkon nebo exekuci.

Praha 24. května 2019

JUDr. Šárka Henzlová v.r.
předsedkyně senátu